usef.poet@gmail.com

«من یک زنم صدام رو می‌شنوی» در گرجستان

کاملیا غزالی نویسنده و کارگردان درباره فعالیت‌های جدید کاریش گفت: قرار است در آبان ماه برای اجرای نمایش «من یک زنم صدام رو می‌شنوی» به گرجستان بروم؛ برای این اجرا از سوی مرکز هنرهای نمایشی گرجستان به این کشور دعوت شده ام. وی در باره عوامل اجرایی این نمایش عنوان کرد: در این اجرا قرار است با بازیگران گرجستانی کار کنم. این نمایش به مدت یک ماه با حضورمن و توماج دانش بهزادی، دراماتوژ نمایش، در گرجستان تمرین می‌شود و در ادامه قرار است دو سال این نمایش روی صحنه اجرا شود.

غزالی در باره انتخاب بازیگران گرجی این نمایش تصریح کرد: بعد از دعوت اولیه، من ترجمه متن به زبان انگلیسی را ارسال کردم و تیپ‌های ویدیوئی از تعدادی بازیگر گرجی برای من ارسال شده و من مشغول دیدن آنها هستم تا تعدادی را برای بازی در نمایش انتخاب کنم. در این یک ماه با تمرین آنها را برای اجرا آماده می‌کنم. برای ارتباط با گروه بازیگری قرار است در این مدت یک مترجم گرجی با ما همکاری داشته باشد. غزالی در باره فضا و داستان نمایش گفت: «من یه زنم، صدام رو می‌شنوی» نمایشی زنانه است و شامل خرده داستان‌های تودرتویی است که بیانگر دردها، رنج‌ها، شکست‌ها و حتی شادی‌های یک زن است و هر کدام توسط یک بازیگر به نمایش گذاشته می‌شود. به گزارش ایران تئاتر، وی در محل اجرای نمایش عنوان کرد: نه تنها در تفلیس بلکه در سایر شهرهای گرجستان هم نمایش روی صحنه می‌رود و در ادامه در یک تور بزرگ در اروپا هم اجرا می‌شود.

«جاودانگی» و دریافت دو جایزه

آفتاب یزد: جایزه‌های بهترین فیلمبرداری و بهترین نقش مکمل زن جشنواره بین‌المللی عشق در آمریکا به فیلم «جاودانگی» رسید. امین جعفری، فیلمبردار که به تازگی با فیلم «سه رخ» جعفر پناهی در بخش مسابقه جشنواره کن حضور داشت، جایزه بهترین فیلمبرداری را از جشنواره بین‌المللی عشق در آمریکا دریافت کرد. همچنین مارال فرجاد هم جایزه بهترین نقش مکمل زن را برای بازی در فیلم «جاودانگی» از جشنواره بین‌المللی عشق در آمریکا دریافت کرد.

نیوشا بریمانی:

موسیقی شغل ماست چرا باید رهایش کنیم؟

موسیقی بانوان و فعالان این عرصه همیشه جزو مظلوم‌ترین‌های این هنر بوده‌اند. در این میان، «گروه نوشه» به سرپرستی نیوشا بریمانی با وجود سختی‌های فراوان همچنان به حیات خود ادامه می‌دهد. بریمانی از ۱۰ سالگی به یادگیری کمانچه مشغول شد و زیر نظر اساتیدی همچون کامکار و فرج پوری تعلیم دید. او به عنوان نوازنده در آلبوم‌های دیگران نقشی پررنگ داشته است. گروه نوشه قرار است ۱۲ مرداد روی صحنه برود. به همین بهانه هنرآنلاین با بریمانی گفتگویی انجام داده که در ادامه می‌خوانید.

خانم بریمانی در مورد اجرای جدید «گروه نوشه» بگویید.

ما ۱۲ مرداد کنسرتی را در تالار وحدت برگزار می‌کنیم که حدود ۹۰ نوازنده خانم در آن حضور دارند. خوشبختانه این کنسرت هم مانند کنسرت‌های قبلی‌مان با استقبال بی‌نظیری از طرف خانم‌ها روبرو شده است. ما در این کنسرت دوباره آثار قدیمی را بازخوانی می‌کنیم ولی سعی داریم از کنسرت بعدی که دی‌ماه امسال برگزار می‌شود، قطعات جدید را اجرا کنیم. همان‌طور که مطلع هستید، هیچ خواننده خانم نمی‌تواند قطعه جدیدی تولید کند و به گوش مخاطبان برساند. بنابراین مجبوریم از همکاران خودمان اجازه بگیریم که بعضی آثارشان را اجرا کنیم. تا به حال توانسته‌ام اجازه اجرای آثار گروه دارکوب را از آقای همایون نصیری و اجازه اجرای چند قطعه را از علی زندوکیلی بگیرم. این اتفاق برای من باعث خوشحالی است. واقعاً این دو نفر تنها کسانی بودند که در این شرایط حامی موسیقی بانوان شدند. آن‌ها پیشنهاد من را بدون هیچ چون و چرا پذیرفتند. جدیداً دفتر موسیقی اعلام کرد دیگر نمی‌توان آثار قدیمی را بازسازی کرد. شخصاً به خود بنده اعلام شد که نمی‌توانیم آهنگ‌های قدیمی را بازخوانی کنیم. بعد گفتند می‌توانید بازخوانی کنید ولی باید اجازه آثار را بگیرید. البته همچنان اجازه بازخوانی آثار بسیاری از هنرمندان را نمی‌دهند. خیلی خوشحالیم که مردم در این شرایط هم ما را حمایت می‌کنند و به کنسرت‌مان می‌آیند. ما به جز موسیقی و اجرای کنسرت کار دیگری نداریم. اخیراً بعضی از همکاران‌مان به خاطر شرایط بد اقتصادی کنسرت‌شان را لغو کردند، اما من نگاه دیگری به این مسئله دارم. موسیقی شغل ماست، چرا باید رهایش کنیم؟ مگر یک پزشک در شرایط بد اقتصادی، مریض خودش را رها می‌کند؟ من اگر این کار را تعطیل کنم عملاً ۹۰ نفر نوازنده به اضافه گریمورها و خبرنگاران هم بیکار می‌شوند. همه این افراد برای شاخه کاری‌شان زحمت کشیدند و دوست ندارند همچین اتفاقی بیفتد. ما در کارمان جدیت داریم به عنوان "فان" به آن نگاه نمی‌کنیم. تا جایی که در توان‌مان باشد، حضور خواهیم داشت و امیدواریم مردم هم ما را بپذیرند و دوست داشته باشند. ما می‌خواهیم به مخاطبان‌مان آرامش و شادی بدهیم و امیدوارم این اتفاق بیفتد.

قرار بود آلبوم گروه نوشه با صدای احسان کرمی منتشر شود. تکلیف آن آلبوم چه شد؟

آلبوم ما با آقای کرمی هشت ماه است که آماده شده و مجوزهایش هم صادر شده است ولی دوست داریم این آلبوم همزمان با کنسرت‌مان منتشر شود. ما فعلاً به دنبال سالن اجرا هستیم. متأسفانه در سالن‌ها یک مافیایی وجود دارد که باعث شده به ما فرصت اجرا در برج میلاد و سالن میلاد نمایشگاه نرسد. ما مجوز اجرای کنسرت هم داریم و فقط به دنبال زمان اجرای آن هستیم. به احتمال خیلی زیاد اجرای این کنسرت هم به بعد از ماه محرم و صفر موکول می‌شود چون ما ترجیح می‌دهیم کنسرت‌هایمان با هم اتفاق بیفتد.

با وجود مشکلاتی که برای فعالیت بانوان در زمینه موسیقی وجود دارد، چه چیزی شما را وادار می‌کند که این مسیر را ادامه بدهید؟

زحمت‌هایی که تا الآن کشیده‌ام! من ۳۴ سالم است ولی از ۱۱ سالگی وارد هنرستان موسیقی شدم. شاید شش سال اولش هدفمند نبود و نمی‌دانستم قرار است به کجا برسم ولی از ۱۶ سالگی کم کم وارد بازار کار شدم و آرزو داشتم روی صحنه بروم و بنوازم. خدا را شکر می‌کنم که الآن توانسته‌ام حداقل ۹۰ خانم را دور هم جمع کنم و یک گروه تشکیل بدهم. کار کردن با خانم‌ها و دور هم جمع کردن‌شان خیلی کار سختی است. خیلی خوشحالم از این‌که با کسانی همکاری می‌کنم که همه حرفه‌ای هستند. ما حدود ۱۲ یا ۱۳ سال است که با هم کار می‌کنیم و من فکر می‌کنم تنها گروه موسیقی باشیم که اعضایش تغییری نکرده است. به همین خاطر از همه بچه‌هایی که کنار ما حضور دارند، تشکر می‌کنم. ما در گروه‌مان نوازنده‌های کاربلدی مثل خانم مینو قاسم‌پور را داریم که تجربه خیلی بیشتری از من دارند. حضور چنین افراد با تجربه‌ای در گروه باعث افتخار من است. دوست ندارم شعار بدهم ولی همیشه کار کردن در بدترین شرایط، کار را برایم جذاب‌تر می‌کند. سعی می‌کنم قانون را رد نکنم ولی اگر چیز بی‌منطقی گفته شود، قطعاً کنار نخواهم آمد.

در این مدت هیچ‌وقت به فکر مهاجرت نیفتادید؟

من ۱۰ سال پیش مهاجرت کردم ولی خیلی زود برگشتم چون دیدم آن‌جا نمی‌توانم پیشرفت کنم. نهایت پیشرفتی که می‌توانستم بکنم این بود که در خانه فرهنگ و هنر ایرانی تدریس کنم و یا چند اجرا برگزار کنم. در ایران بیشتر می‌توانم فعال باشم. وقتی این‌جا فعال باشم، می‌توانم با هنرمندان خارج از کشور هم همکاری کنم. الآن هفت سال است که دارم با یک گروه اروپایی کار می‌کنم و به ایتالیا می‌روم و می‌آیم. می‌توانستم کلاً بروم آن‌جا کار کنم ولی من ایران را دوست دارم و سعی می‌کنم شرایطش را بپذیرم.

شما در حوزه‌ای کار می‌کنید که در آن رقابت زیاد است و حتی گاهی این رقابت ناسالم است و ما می‌بینیم که بعضی‌ها دوست ندارند موفقیت همکاران‌شان را ببینند. با این شرایط چطور کنار آمده‌اید؟ تاکنون به این برخورده‌اید که در قبال شما کارشکنی صورت بگیرد؟

بله. در دفتر موسیقی به من می‌گویند که شما شاکی خصوصی دارید. می‌پرسم شاکی خصوصی کیست؟ می‌گویند همکاران‌تان! همیشه هم جواب‌شان به ما این است که شما هم از آن‌ها شکایت کنید. من اصولاً این را دوست ندارم. به این اعتقاد دارم که وقتی شما شاکی زیاد پیدا می‌کنید، پس مطمئناً دارید راه‌تان را درست می‌روید. من امیدوارم همه کار کنند و موفق باشند. تا به حال با کسی دشمنی نداشتم و ندارم. اگر کسی هم از من ناراحت است، ترجیح می‌دهم که بیاید به خودم بگوید. اگر من اشتباه کرده باشم، صد درصد عذرخواهی می‌کنم.

یکی دیگر از مشکلات کنسرت‌های بانوان، ساعت برگزاری کنسرت‌هاست. به‌خصوص خواننده‌های کنسرت‌های بانوان اعتراض دارند که اجرا در ساعت ۲ یا ۳ بعد از ظهر کار مشکلی است. نظر شما در این مورد چیست؟

من مشکلی با این قضیه ندارم و فکر می‌کنم خیلی هم زمان خوبی است. سر ظهر یک تایم مرده است که خانم‌ها می‌توانند بچه‌هایشان را خانه بگذارند و بیایند. من مشکلی با این قضیه ندارم ولی مثلاً می‌بینیم که تالار وحدت تایم خیلی محدودی به ما می‌دهد و ما باید سالن را خیلی زود تحویل بدهیم. کاش همان‌طور که تالار وحدت برای کنسرت‌هایی که ساعت ۹ شب برگزار می‌شود و تا ساعت۱۲ در اختیار گروه‌هاست، برای اجرای ۲بعدازظهر هم سالن را تا ۵ در اختیار ما بگذارند.

شما چطور وارد موسیقی شدید؟

در خانواده ما کسی رشته تحصیلی‌اش هنر نبود و فقط پسر خاله‌های مادرم که برادران دره‌باغی هستند، مشوق من بودند. من را فرستادند که امتحان ورودی هنرستان را بدهم. مادرم و بقیه فکر می‌کردند که من رد می‌شوم ولی خدا را شکر قبول شدم. از ۱۱ سالگی وارد هنرستان موسیقی شدم و موسیقی کم کم از اول و دوم دبیرستان برایم جدی شد. اوایل سازم را دوست نداشتم و می‌خواستم عوض کنم. آن‌قدر ساز سختی بود که اصلاً ارتباط نمی‌گرفتم ولی معلمم آقای سعید فرج‌پوری باعث شدند که من بمانم و علاقه پیدا کنم. بعد هم وارد دانشگاه عالی موسیقی شدم و رشته تحصیلی‌ام کاملاً شد موسیقی. من تجربه اجرایی‌ام خیلی بالا بوده و این باعث شده که بتوانم کمی اخلاق حرفه‌ای را یاد بگیرم. همیشه گفته‌ام که مدیون استاد اردشیر کامکار هستم که واقعاً درس اخلاق به من دادند.

چه شد که تصمیم گرفتید «گروه نوشه» را تأسیس کنید؟

اولین بار که رهبر ارکستر شدم، ۱۹-۱۸ سالم بود. از گروه "پریشاد" شروع کردم و بعد وارد گروه آوای مهربانی شدم. در گروه‌های مختلف دیگری هم حضور داشتم تا این‌که رسید به گروه خنیاگران مهر به آهنگسازی آقای بهزاد عبدی. من سرپرست ارکستر خنیاگران مهر هستم که این باعث افتخار من است. همیشه آرزویم بود که در رشته تحصیلی‌ام که موسیقی سنتی بوده است، کار کنم که این اتفاق در گروه خنیاگران مهر افتاد. از ۷-۶ سال پیش دیگر دوست داشتم که گروه خودم را داشته باشم. از صفر شروع کردم و کم کم جلو آمدم تا این‌که نامزد خودم، آقای پرهام صوفی به عنوان تهیه‌کننده آمدند پشت قضیه. من آلبوم "نیوش" را تهیه کردم که خیلی آلبوم پرخرجی بود. ۸۵ میلیون تومان سر آن آلبوم هزینه کردم. خیلی خوشحالم چون از دید خودم بهترین شناسنامه را برای خودم تهیه کردم.

تا به حال پیش آمده که به بعضی از هنرمندان خانم داخلی یا خارجی حسادت کنید و دوست داشته باشید کار آن‌ها را اجرا کنید یا بخواهید شبیه آن‌ها باشید؟

نه واقعاً. ما کسی را نداریم که کپی‌کاری کند و موفق باشد. اما آدم صد درصد ایده می‌گیرد. ممکن است شما یک اجرای موفقی ببینید و از آن ایده بگیرید. این طبیعی است.

اخیراً خیلی مد شده که خانم‌های بازیگر وارد حوزه موسیقی شده‌اند. معمولاً صدای خیلی خوبی هم ندارند و فقط به خاطر عشق و علاقه‌ای که دارند برای بانوان کنسرت می‌گذارند. این به کار شما لطمه نمی‌زند؟

واقعیت این است که من این‌طوری به قضیه نگاه نمی‌کنم و حتی به نظرم خوب است که مردم همه را ببینند و بعد خودشان انتخاب کنند. کما این‌که الآن موسیقی پاپ ما هم غنی نیست و ما فقط چند خواننده خوب داریم. ما آقای حامی، آقای نیما مسیحا، آقای مانی رهنما و آقای بابک جهانبخش را داریم که موسیقی‌شان غنی است. الآن موسیقی‌هایی وارد می‌شوند که تاریخ مصرف دارند و یک سال بعد هیچ اثری از آن‌ها نمی‌ماند. بنابراین من فکر می‌کنم در حوزه موسیقی بانوان هم باید صداهای مختلفی بیاید تا خانم‌ها خودشان انتخاب کنند که چه کسی بماند و چه کسی برود. به شخصه از میان خانم‌های بازیگر، صدای خانم مرجانه گلچین را خیلی دوست دارم. تنها دو نفر از خانم‌های بازیگر که آواز می‌خوانند، تحصیلات موسیقی را گذرانده‌اند که یکی خانم مرجانه گلچین است و دیگری خانم شهره سلطانی. واقعاً خوب هستند.

معمولاً خانم‌هایی که در حوزه موسیقی بانوان کار می‌کنند به تماشای کنسرت‌های همکاران‌شان نمی‌روند. دلیلش به همان حسادت برمی‌گردد؟

البته من دارم این کار را انجام می‌دهم. من خودم حداقل کسانی که با آن‌ها کار کرده‌ام را به کنسرت‌هایم دعوت می‌کنم. مثلاً در ۳-۲ کنسرت از خانم پریچهر خلوتی و خانم سهیلا پورگرامی دعوت کردم که تشریف بیاورند. هنرمندانی که حداقل یک‌بار با آن‌ها همکاری کرده‌ام را به کنسرت‌های گروه دعوت می‌کنم چون برایم ارزشمند هستند. درک‌شان می‌کنم که دوره آن‌ها چقدر سخت‌تر بوده است. خیلی شرایط بدی را گذرانده‌اند تا توجه بیشتری به آنها شود. کماکان دارند کار می‌کنند و کنسرت‌هایشان برگزار می‌شود. امیدوارم به همین شکل ادامه بدهند.

در تمام این سال‌ها هیچ‌وقت نخواستید خوانندگی را هم تجربه کنید؟

واقعیت این است که خیلی دوست ندارم این کار را انجام بدهم چون از چند شاخه بودن بدم می‌آید و دوست دارم در همین یک شاخه باقی بمانم. گرچه معمولاً یک حس قابل درکی بین آهنگسازان وجود دارد که دوست دارند آهنگ‌هایشان را خودشان بخوانند ولی من جلوی این حس را می‌گیرم. من حتی اگر خواننده هم بودم، خیلی فیدبک خوبی از مخاطبینم نمی‌گرفتم. ما آهنگسازان بسیار خوبی داریم که توانایی خواندن هم دارند ولی آن جوابی که باید از مخاطب بگیرند را نمی‌گیرند.

شما به عنوان یک نوازنده خانم فعالیت می‌کنید و این کمی کار شما را سخت‌تر می‌کند. آیا تا به حال کسی از بین مردم یا مسئولین وزارت ارشاد باعث آزارتان شده است؟ منظورم کسی است که بخواهد شما را از کاری که انجام می‌دهید دل‌سرد کند.

صد درصد افرادی بوده‌اند که بخواهند این کار را انجام بدهند ولی به نظرم این مشکلات ممکن است برای هر شغلی پیش بیاید. همان‌طورکه اول مصاحبه اشاره کردم، این مشکلات نه تنها مانع فعالیتم نمی‌شوند بلکه کار را برایم جذاب‌تر هم می‌کند چون من کمی لجباز هستم و اگر بگویند کاری را انجام نده، از قصد آن کار را انجام می‌دهم. به همین خاطر خیلی از این صحبت‌ها ناراحت نمی‌شوم. من به کارم خیلی اعتقاد دارم و همیشه می‌گویم زندگی خودت را کن تا خدا برایت خوب بیاورد. معمولاً هم به کسی کاری ندارم و می‌گویم اگر کسی بخواهد برای من سنگ بیندازد، قطعاً برای خودش هم اتفاق خوبی نخواهد افتاد. کماکان هم شاهد این اتفاق هستیم و می‌بینیم برای آن‌ها اتفاق ویژه‌ای رخ نمی‌دهد ولی کسانی که راه خودشان را می‌روند، خیلی موفق‌تر ظاهر می‌شوند.

در کنسرت مردادماه از قطعات جدید هم استفاده می‌کنید؟

بله. ما دیگر اجرای قدیمی نخواهیم داشت و فقط قطعات فولک‌مان قدیمی خواهند بود. با اجازه‌ای که از آقای علی زندوکیلی و گروه دارکوب به سرپرستی آقای همایون نصیری گرفته‌ایم، می‌خواهیم در کنسرت جدیدمان از قطعات آن‌ها استفاده کنیم. من فکر می‌کنم شنیدن این قطعات با صدای یک خانم و تنظیم یک ارکستر متفاوت می‌تواند برای مخاطبین خیلی اتفاق جذابی باشد.

شما به عنوان رهبر ارکستر گروه نوشه فعالیت دارید ولی فقط یک رهبر نیستید و علاوه بر رهبری باید به فکر اسپانسر و آفیش‌ها هم باشید. به نوعی از صفر تا صد بار این کنسرت به دوش شماست. این کارتان را سخت‌تر نمی‌کند؟

همین‌طور است. همه صفر تا صد کار با خودم است چون هیچ‌کس به اندازه خودم دلش برای این کار نمی‌سوزد. البته یک شرکت فرهنگی هنری با نام "فروغ فلق" هم با ما همکاری می‌کند و ما هم از این بابت خوشحالیم. من گاه در پروسه کار دل‌سرد می‌شدم ولی آقای پرهام صوفی می‌آمدند به من دلداری می‌دادند و می‌گفتند به حرف دیگران توجه نکنم و کار خودم را انجام بدهم.

و اما صبحت‌های پایانی؟

ما می‌خواهیم این برنامه را بگذاریم که هرماه یک کنسرت داشتیم و از متولدین آن ماه بخواهیم دوستان‌شان را زیر یک پست تگ کنند که بعد ما به پنج نفر از آن‌ها بلیت کنسرت‌مان را هدیه بدهیم. یک عکس از کارت ملی‌شان می‌بینیم و بعد بلیت را برای آن‌ها می‌فرستیم. در پایان از همه همکارانم تشکر می‌کنم که همیشه در کنار من بودند و هستند. مطمئناً من بدون وجود آن‌ها هیچی نبودم. "نوشه" یک گروه است و یک فردیت نیست. ما همه با هم توانسته‌ایم به این‌جا برسیم.

- کسی را نداریم که کپی‌کاری کند و موفق باشد
- هیچ خواننده خانمی نمی‌تواند قطعه جدیدی تولید کند و به گوش مخاطبان برساند
- متأسفانه در سالن‌ها یک مافیایی وجود دارد که باعث شده به ما فرصت اجرا در برج میلاد و سالن میلاد نمایشگاه نرسد
- همیشه کار کردن در بدترین شرایط، کار را برایم جذاب‌تر می‌کند
- الآن موسیقی‌هایی وارد می‌شوند که تاریخ مصرف دارند و یک سال بعد هیچ اثری از آن‌ها نمی‌ماند. بنابراین من فکر می‌کنم در حوزه موسیقی بانوان هم باید صداهای مختلفی بیاید تا خانم‌ها خودشان انتخاب کنند که چه کسی بماند و چه کسی برود

تئاتر

ژاله علو روی صحنه

نمایش «پسر جنگل» کاری از رامین کهن با صداپیشگی افتخاری ژاله علو، مرضیه برومند، مریم سعادت، امیرحسین صدیق و محمد بحرانی در جشنواره نمایش عروسکی تهران مبارک به صحنه می‌رود. رامین کهن کارگردان این اثر نمایشی به ستاد خبری هفدهمین جشنواره بین‌المللی نمایش عروسکی تهران مبارک گفت: نمایش «پسرجنگل» برای نخستین بار در ایران توسط کمپانی «تئاتر سایه» در دست تولید است. او ادامه داد: طراحی و ساخت عروسک‌ها متفاوت و فانتزی انجام شده است و از موسیقی و تکنیک‌های مدرن دیجیتال ویدئو مپینگ در فضاسازی نمایش بهره بردیم و صداپیشگان محبوب در نمایش حضور دارند. کهن با این توضیح که قصه «پسر جنگل» نخستین بار در سال ۱۹۶۷ توسط کمپانی دیزنی به صورت انیمیشن ساخته شد، یادآوری کرد: این اثر با توجه به استقبال چشم‌گیر در سراسر دنیا و محبوبیت نزد مخاطبان، در قالب سرگرمی و بازی‌های رایانه‌ای تولید شد و رپرتوارهای متعددی از اجرای تئاتر پسر جنگل در انگلستان و آمریکا اجرا می‌شود. او درباره شیوه اجرایی نمایش خود نیز توضیح داد: این نمایش ترکیبی از عروسک بونراکو، تن پوش، ماسک و عروسک‌هایی است که بخشی از آن به بدن بازی‌دهندگان متصل می‌شود. در اجرا تا حدودی به متن وفاداریم. تغییری در کلیات و جزییات داده نشده ولی با توجه به شرایط فرهنگی دراماتورژی و تنظیم شده است. در نمایش «پسر جنگل» می‌بینیم، باگیرا پلنگ سیاه مهربان در جنگل به کودک بی‌پناهی که تنها رها شده برمی‌خورد. پلنگ به دنبال پدر و مادر واقعی نوزاد می‌گردد. اما آن‌ها را پیدا نمی‌کند. نوزاد را پیش گله گرگ‌ها می‌برد. گرگ‌ها سرپرستی او را قبول می‌کنند و نام او را موگلی می‌گذارند. موگلی با گرگ‌ها بزرگ می‌شود و زندگی می‌کند. اما ببرشاه، سلطان جنگل است و کینه دیرینه‌ای از انسان‌ها دارد. به گزارش ایران تئاتر، هفدهمین جشنواره بین‌المللی نمایش عروسکی تهران مبارک با دبیری مرضیه برومند یکم تا هفتم شهریورماه برگزار خواهدشد.

تلویزیون

«برنده باش» در مرحله پایانی ساخت دکور

امین اعتمادی‌مجد مدیر روابط عمومی برنامه تلویزیونی «برنده باش» در خصوص آخرین خبرها از برنامه تلویزیونی «برنده باش» با اجرای محمدرضا گلزار گفت: در حال حاضر مراحل پایانی ساخت دکور برنامه «برنده باش» را پشت سر می‌گذاریم، به‌طوری‌که می‌توان گفت تقریبا ساخت دکور این برنامه به پایان رسیده است. وی در خصوص استقبال مخاطبان برای شرکت در برنامه «برنده باش» تصریح کرد: با توجه به حضور محمدرضا گلزار به عنوان مجری و همچنین پخش تیزر برنامه توسط رسانه ملی استقبال بسیار خوبی برای حضور در این برنامه تا این لحظه صورت گرفته اما متقاضیان باید تا شروع برنامه صبر کنند. اعتمادی مجد درخصوص زمان شروع ضبط برنامه برنده باش خاطرنشان کرد: هنوز ضبط برنامه برنده باش آغاز نشده ولی همه چیز برای شروع ضبط آماده است، به دلیل برطرف کردن یک‌سری مسائل فنی، ضبط برنامه که قرار بود زودتر آغاز شود با کمی تاخیر آغاز خواهد شد. به‌گزارش میزان، تهیه‌کنندگی «برنده باش» برعهده حمید رحیمی‌نادی و هاشم رضایت است. دو تهیه‌کننده‌ای که بنیانگذار و طراح اصلی برنامه "دورهمی" هستند. افزایش نرخ مطالعه و بالا بردن آگاهی و اطلاعات عمومی در بین مخاطبان یکی از اهداف اصلی ساخت این مسابقه است. در هر قسمت از این مسابقه چهار نفر که از قبل پرسش‌های اپلیکیشن برنامه را به درستی پاسخ داده‌اند، روی صندلی برنامه خواهند نشست و با پاسخ دادن به پرسش‌ها به صورت پلکانی برای بردن جایزه یک میلیارد ریالی با مجری وارد رقابت خواهند شد.

کوتاه از هنر

«سارقان زمان» سریال می‌شود

تری گیلیام حالا که بالأخره پروژه «مردی که دن کیشوت را کشت» را به پایان رسانده، درگیر پروژه بعدی خود شده است که یک فیلم سینمایی نیست! شرکت «اپل» حقوق اقتباس تلویزیونی از فیلم «سارقان زمان» به کارگردانی تری گیلیام را خریده است و خود گیلیام هم به عنوان تهیه‌کننده اجرایی در تولید این مجموعه فعالیت خواهد داشت. فیلم گیلیام که در سال ۱۹۸۱ اکران شده بود، اولین فیلم سه‌گانه‌ای با نام «خیال» است که با فیلم‌های «برزیل» (۱۹۸۵) و «ماجراهای بارون مونچاوسن» (۱۹۸۸) کامل شد. داستان «سارقان زمان» درباره پسری یازده ساله (با بازی کریگ وارناک) است که به گروهی از کوتوله‌هایی ملحق می‌شود که در زمان سفر می‌کنند و در جست‌وجوی گنجینه‌ای هستند. این فیلم که شان کانری، شلی دووال و جان کلیس از دیگر بازیگرانش هستند، با استقبال منتقدان روبه‌رو شد و با بودجه ۵میلیون دلاری‌اش، بیش از ۴۲ میلیون دلار در گیشه فروخت. به گزارش هنروتجربه به نقل از ددلاین، البته سریال «سارقان زمان» تنها مجموعه تلویزیونی نیست که «اپل» در دست تولید دارد. موزیکال درآمدی «صدای نارسا» از جی. جی. آبرامز و همین طور سریال‌های «داستان‌های شگفت‌انگیز»، «دیدن» و «پارک مرکزی» هم جزو برنامه‌های این شرکت است. هنوز جزییاتی در خصوص ترکیب بازیگران یا تاریخ اولین نمایش مجموعه «سارقان زمان» منتشر نشده است.

«کمی آن طرف تر» پایان یافت

فیلمبرداری فیلم کوتاه «کمی آن طرف تر» به تهیه کنندگی و کارگردانی وحید شیخ زاده و نویسندگی امیر مسعود اصلاح به پایان رسید. به گزارش برنا؛ فیلم کوتاه «کمی آن طرف تر» در حوزه اجتماعی ساخته شده و روایتی از شعر مطرح «چو عضوی به درد آورد روزگار، دگر عضوها را نماند قرار» است. بازیگران این فیلم عبارتند از: بهراد خرازی، نگار چگینی، حمید دلسوزی و نیایش فیوجیان.

«دلم میخواد» در آمریکا

فیلم سینمایی «دلم می‌خواد» به کارگردانی بهمن فرمان آرا همزمان با اکران در ایران، از ۱۸ مرداد همزمان با ۹ آگوست در آمریکا، کانادا و استرالیا به نمایش در می‌آید. به گزارش برنا، آرمین میلادی مدیر موسسه «دریچه سینما» ضمن اعلام این خبر گفت: با توجه به موضوع فیلم که حتی بعداز گذشت چهار سال همچنان موضوع روز جامعه است و با تکیه به جایگاه بهمن فرمان آرا در سینمای ایران، نسبت به استقبال سینمادوستان و مخاطبان خارج از کشور از این فیلم ابراز امیدواری کرد.

«آنتیگونه» در نیویورک

نمایش «آنتیگونه» اثر مشهور سوفوکل با بازنویسی تیفانی ری‌فیشر و کارگردانی کارل کوفیلد در سالن تئاتر ریچارد رودگر در آف برادوی نیویورک روی صحنه می‌رود. در این نمایش که تولیدی از گروه تئاتر کلاسیک‌هارلم نیویورک است، تی جونز، آلکساندریا کینگ، کاهیل ایکس دانیل، آوون‌هاوتون، آوا مک کوی، آداکو اوکی‌پی و الیسا مونته به‌عنوان بازیگر حضور دارند. مدت اجرای این نمایش ۸۵ دقیقه است. به‌گزارش ایران تئاتر، «آنتیگونه» بعنوان یکی‌از سه‌گانه‌های سوفوکل در سال۴۴۲ قبل از میلاد نوشته شده است. «آنتیگونه» حماسه انتخاب است، حماسه وفاداری. از آن دست تعهدی که به حقیقت اعتبار می‌بخشد. در جهانی که برادر، برادر را می‌کشد، در جهان دیوانه پرآشوبی که مقتدران دم از قانون می‌زنند و گلوی هم را می‌درند. زن تنهایی از دلش فرمان می‌برد، بی‌اعتنا به بازی قدرت، به قیمت جان خویش «نه» می‌گوید و...